

İş

2011-01-11 00:45:33

Güzel bir işim var, çoğunun bulamadığı cinsten bir iş, çoğunun *aramadığı* cinsten bir iş, karım da bana hayretle bakıyor zaten, hiç beklemezdi benden böyle bir iş, *başarılı* bir insan olduğumu karımın hayretinden anlıyorum.

Bir erkeğin kendini ölçmesinin tek *objektif* yolu bir kadında hayrete yol açıp açmıyor oluşudur. Evet, bir erkek ne kadar üstün durursa dursun, eğer bir kadında hayrete sebep olmuyorsa sıradandır, ve ne kadar *düşkün* görünürse görünsün, bir kadını hayrete sevkedecek özellikleri varsa *başarılı* addedilir.

Ben başarılı bir erkeğim. Böyle olduğumu farketmem biraz uzun sürdü, ancak kadınlar üzerinde etkim genelde *hayretengiz* şeyler yumurtladığımdan olsa gerek, pozitifdir. Beni hayret verecek derecede *salak* bulabilirler, veya saf, veya cahil, veya bilgili, veya sevimli, veya çirkin, veya bilmemne... Önemli olan bunlar değildir, neyle hayret uyandırdığınızın bir önemi yoktur, önemli olan hayret uyandırabilmenizdir. Erkeği cazip kılan budur, bunu keşfedemeyen bir çok *zavallının*, kendini daha düzgün, daha yakışıklı, daha bilgili olmaya çalışarak nasıl daha da *sıkıcı* ve *yanaşılmaz* hale getirdiğini görebilirsiniz. Erkeklerin çoğu bu yanlış yapıyor ve neden o sümsük, salak, kaba, suratsız şeyin kadınlarla kendisinden daha iyi anlaştığını düşünüp durur.

İşten bahsediyordum aslında, evet, güzel bir işim var ve kıcımlı kaldırmadan işimi yapabiliyorum, namaz kılmam gerektiğinde izin almam gereken kimse yok, hatta ofis haline getirdiğim köşede bir yandan çalışıp, bir yandan porno bile seyredebilirim, o kadar hür bişiy.

Ama gel gör ki sıkılıyorum, ağır bir iş değil, yapmayı bilmediğim bir iş de değil, onbeş senedir yediklerimin ürettiği gazı -yanlış anlamayın, *oramdan* değil, ağzımdan- çıkarsam yetiyor, üfürme katsayımın dengi yok, olmayan sorunlar icad edip, sonra olsa da olur, olmasa da olur çözümler bulabiliyorum, oturup harbi harbi iş yaptığım bile oluyor, ama gel gör ki, kardeş, gerçekte, *sıkılıyorum*.

Hayat böyle saçma sapan bir şey, iş dediğimiz de öyle, *çalışmaya* yeni alışıyorum, kendime sebepsiz heyecanlar üretmeye, ufacık meselelerden değer biçmeye ve asla görüşmeyeceğim insanların sorunlarını dert ediyormuş gibi yapmaya.

Şimdi anlıyorum insanların kendilerini bu saçmalıklarla neden boğduklarını, yoksa çıldıracak adam, ne yapsın unutmak için?